

Nr 488.

Av herr **Pettersson** i Rosta **m. fl.**, *angående viss ändring av bestämmelserna för lån från statens sekundärlånefond för jordbrukare.*

Enligt beslut av förra årets riksdag har en statens sekundärlånefond för jordbrukare inrättats. Åtgärden hade, såsom framhölls av såväl Kungl. Maj:t som riksdagen, framförallt till syfte att konvertera på ogynnsamma villkor erhållna krediter i långfristiga lån med fördelaktigare amorteringsvillkor samt fasta och lägre räntesatser.

Denna låneverksamhet, som redan kommit i gång, torde bli av stor betydelse för jordbrukarna, i synnerhet som den icke är avsedd att uppmuntra till ny skuldsättning utan endast att bereda tillfälle för jordbrukarna att ordna sina kreditförhållanden på ett någorlunda drägligt sätt. Emellertid gjordes vid inrättandet av sekundärlånefonden undantag för växande skog, som därför icke får ingå som in-teckningssäkerhet för dessa lån. Härigenom minskas värdet av den nya låneformen högst avsevärt, enär den icke får nämnvärd betydelse för de delar av landet, där skogen ingår som en betydande eller kanske huvudsaklig del av egendomarnas värde.

Det huvudsakliga motivet för uteslutning av skogsvärdet vid belåningen synes ha varit, att rotpriserna å skog växla ganska starkt. Gentemot detta anfördes bland annat, att rotvärdet dock på längre sikt kunde anses i stort sett ganska konstant, och att skogen med sin långa omloppstid borde vara särskilt lämpad för långfristig kredit. Vi kunna icke finna annat än att den senare synpunkten är den starkaste och därför bör tillmätas den största betydelsen. För övrigt må erinras därom, att före införandet av nu gällande taxeringsförfarande, så skilde man ej på jordbruksvärde och skogsvärde i taxeringshänseende. Även om grunderna för taxeringen sedan dess i vissa avseenden ändrats, förefaller det omotiverat att nu uppehålla denna skillnad mellan jordbruks- och skogsvärde. Likaledes må påpekas, att våra sparbanker få ha sina grundfonder och till och med sina kassafonder till viss del placerade i fastighetsin-teckningar intill en viss procent av taxeringsvärdet, utan att värdet av den växande skogen frånräknas. Helt allmänt torde kunna sägas, att en fastighet med växande skog bör ha större kreditvärde än en fastighet utan skog. Detta fränskiljande av en del av fastigheternas kreditvärde synes överhuvudtaget ha skett på tämligen svaga grunder.

Såsom framhölls redan vid frågans behandling förra året torde en begränsning av rätten att avverka skog å intecknad fastighet erfordras för en utsträckning av sekundärkrediten till att gälla även växande skog, varförutom det möjligen kan anses nödvändigt att föreskriva obligatorisk brandförsäkring av belånad skog. Med anledning härav anse vi oss ej nu kunna framställa direkt yrkande om ändring av lånevillkoren utan hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla, att Kungl. Maj:t framlägger förslag om sådan ändring av bestämmelserna för lån från statens sekundärlånefond för jordbrukare, att lån även må kunna utlämnas mot inteckningssäkerhet i växande skog.

Stockholm den 23 januari 1936.

<i>Hjalmar Svensson,</i> Grönvik.	<i>A. J. Johansson</i> i Bro.	<i>Ivar Pettersson,</i> Rosta.
<i>Aron Gustafsson,</i> Lekåsa.	<i>Anders Pettersson</i> i Dahl.	<i>Otto Niklasson.</i>
<i>Victor J. Mattsson.</i>	<i>Georg Nyblom.</i>	<i>Johan Johansson,</i> Tväråselet.
<i>Harald Andersson</i> i Dunker.	<i>P. Persson,</i> Trängen.	<i>Osc. Werner,</i> Höjen.
	<i>Wilhelm Beck.</i>	<i>Gust. E. Andersson.</i>
